

Byla T-85/05 R

Dimos Ano Liosion (Graikija) ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją

„Laikinių apsaugos priemonių taikymo procedūra — Sanglaudos fondas — Sprendimas dėl finansinės paramos — Sanitarinio buitinių atliekų sąvartyno projektas — Priimtinumai — Fumus boni juris — Skuba — Nebuvimas“

2005 m. gegužės 23 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartis . . . II-1724

Nutarties santrauka

- 1. Laikinių apsaugos priemonių taikymas — Priimtinumai — Ieškinys — Formos reikalavimai — Pagrindų, iš pirmo žvilgsnio patvirtinančių prašomų priemonių reikalingumą, pateikimas — Trumpas argumentų išdėstymas — Leistinumai — Sąlygos (EB 242 straipsnis; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalis)*

2. *Laikiniųjų apsaugos priemonių taikymas — Priimtimumo sąlygos — Pagrindinio ieškinio priimtimumas — Nereikšmingumas — Ribos*
(EB 242 ir 243 straipsniai; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 1 dalis)
3. *Laikiniųjų apsaugos priemonių taikymas — Vykdyto sustabdymas — Taikymo sąlygos — Skuba — Rimta ir nepataisoma žala — Kitų galimų priemonių, kurių gali imtis Komisija arba valstybės narės, buvimas — Skubos nebuvimas*
(EB 242 straipsnis; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalis)

1. Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalyje numatytos sąlygos reikalauja, kad esminiai faktiniai ir teisiniai prašymo sustabdyti vykdymą pagrindai būtų aiškūs ir suprantami iš paties šio prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones teksto. Vis dėlto, jei prašyme, nepaisant jo trumpumo ir painumo, yra motyvų ir argumentų, kuriais siekiama nustatyti, kad *fumus boni juris* buvimas ir skubaus sprendimo būtinybės sąlygos įvykdytos, ir tai leidžia priešingai šaliai naudingai pateikti savo pastabas, o laikinąsias apsaugos priemones taikančiam teisėjui — jas išnagrinėti, negalima daryti išvados, kad prašymą reikia atmesti kaip nepriimtina, nes jis neatitiko Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalyje numatytų sąlygų.
2. Iš principo laikiniųjų apsaugos priemonių taikymo procedūroje negalima nagrinėti bylą iš esmės nagrinėjančiam teismui pateikto ieškinio priimtimumo klausimo, kad nebūtų priimtas išankstinis sprendimas pagrindinėje byloje. Vis dėlto, jeigu nurodoma, kad ieškinys pagrindinėje byloje, kuriuo pagrįstas prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones, akivaizdžiai nepriimtinas, gali paaiškėti, kad būtina nustatyti tam tikrus duomenis, leidžiančius iš pirmo žvilgsnio daryti išvadą dėl tokio ieškinio priimtimumo.

(žr. 39 punktą)

(žr. 37, 38 punktus)

3. Prašymo taikyti laikinąsias apsaugos priemones skuba turi būti vertinama atsižvelgiant į būtinybę priimti sprendimą dėl šių priemonių, kad būtų išvengta didelės ir nepataisomos žalos taikyti laikinąsias priemones prašančiai šaliai. Tokiu atveju, kai žalos atsiradimas priklauso nuo kelių veiksmų, pakanka, kad jos numatomo atsiradimo tikimybė

būtų ganėtina. Todėl, jei nurodyta žala yra neaiški, hipotetiška ir neįrodyta, ji yra tokia abejotina, kad niekaip negali pateisinti prašomo sustabdymo.

Prašymas sustabdyti vykdymą nėra skubus, jei ginčijamas priemonės įgyvendinančius nacionalinės teisės aktus galima ginčyti ir ši galimybė yra tinkamesnis ir adekvatesnis ieškovų interesų apsaugos būdas, ir (arba) šias priemones priėmusi

institucija gali arba net privalo patikrinti, kaip jos įgyvendinamos bei, jei būtina, nubausti už galimą žalą prašymu sustabdyti vykdymą tariamai ginamiems interesams. Be to, jei neaišku, ar vykdymo sustabdymas gali pakeisti dabartinę padėtį ir leisti išvengti tariamos žalos ginamiems interesams, yra pagrindo abejoti būtinybe sustabdyti vykdymą.

(žr. 48, 50, 51, 60–62 punktus)